

Merj (másként) szeretni! 2.

A szeretet tekintettel van másokra

Olvasmány: **2Sámuel 11.** – Alapige: **1Korinthus 13,5a.**

Bevezetés: A.G Bierce néhai amerikai író, egy alkalommal mély utálatát fejezte ki az önző emberek iránt, amikor ezt mondta: „*Az egoista egy rossz ízlésű ember, akit sokkal jobban érdekel saját maga, mint én.*” Hát, bevallom, én sem szeretem az önző embereket... De nem egészen azért, amiért Bierce. **Egyébként is, ha van valami, amit gyűlölünk másokban az az önzés.** Mert van valami végtelenül visszataszító azokban az emberekben, akik önmagukat imádják. S ha van valami, ami tökéletes ellentéte a szeretetnek, akkor az az önzés.

1. Egy dolgot azonban elfelejtünk! Azt, hogy az önzés olyan valami, ami mindannyiunkat átitat születésünktől kezdve. Tetten érhetjük azt gyermekeink viselkedésében, de ott dolgozik bennünk felnőttekben is. Szinte minden valaha elkövetett bűnös cselekedet visszavezethető egy önző indítékra. És igen! **Ott dolgozik bennünk is.** Mindannyiunkban, kivétel nélkül. Csak a saját önzésünket mindig meg tudjuk magyarázni. Vajon miért olyan alacsony a mérce, amikor önmagunkról van szó, miközben mások iránti elvárásainkat jóval magasabbra tesszük, ha nem azért, mert mi magunk is önzőek vagyunk?

De beszélhetünk keresztény önzésről? Lehet egy Istenben hívó ember önző? Igen! Lehet! Éppen ezért olvastam fel Dávid és Betsabé történetét, mert ebben a történetben Dávid tökéletesen az ellenkezőjét teszi annak, amiről a szeretet himnusz mai része beszél: ... **a szeretet ... nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát...** mert az igazi szeretet mindig tekintettel van másokra.

2. Dávid jogosan lett Isten népének egyik legnagyobb királya. Senki másról nem írja ezt a Biblia: ... **akiről bizonysgot is tett (Isten), és ezt mondta: Megtaláltam Dávidot, Isai fiát, a szívem szerint való férfit...** ApCsel 13,22b. Ez azért nem akármilyen kijelentés egy emberről! Dávid tehát Isten kedves választottja volt. És mégis ő is! Ez a kiváló férfi is. Még Isten kedves gyermeke sem volt mentes az önzéstől! Sőt! **Sohasem öröm olvasni Isten gyermekeinek bukását.** Azt, ahogyan egy bibliai szuperhős egyre mélyebbre süllyed a bűn mocsarába. Mert ez történik Dáviddal. Emlékeztek még mit állítottam: szinte minden valaha elkövetett bűnös cselekedet visszavezethető egy önző indítékra. Nos, Dávid önző indítéka ebben a történetben egyetlen mocskos vágy: mindenáron megszerezni azt az asszonyt, akit megkívánt.

3. Dávid ebben a történetben **nem törődik semmivel!** *Nem törődik királyi méltóságával!* Képzeljétek el mit gondolhattak róla a követek, akiket Betsabéért küldött! Vagy mit gondolhatott Jóáb, leghűségesebb szolgája, hadseregének parancsnoka, amikor elolvasta királya üzenetét: **Állítsátok Úriást az arcvonalba, ahol a leghevesebb a küzdelem, azután húzódjatok vissza, hogy levágyják, és halálát lelje!** – *Dávid nem törődik Betsabéval!* Nem érdekli az, hogy férjnél van. Nem érdeklik a nő érzései, tisztessége, becsülete. Kell, és mert királyi hatalmával megteheti, erővel elveszi őt magának. Betsabé itt csak egy tárgy, egy csinos húsdarab, akit a király megkívánt! – **Dávid nem törődik Úriással sem!** Hazahívhatja a harcmezőről, hazaküldi a feleségéhez, de Úriás nem megy haza. Azután vacsorára hívja, leitattja, arra számítván, hogy részegen hazamegy. Nem így történik! Ekkor születik benne a gyilkos

gondolat: csak úgy lehet eltitkolni a bűnét, ha Úriás meghal. De hát ő mégsem ölheti meg. De megöletheti őt az ellenséggel, akikkel háborúban áll. – Dávid legnagyobb tragédiája az, hogy miközben önző vágyát hajtja, **nem törődik Istennel!** Mert mit vár el Isten az övéitől a Tízparancsolatban? **Mert hozzám tartozol, ezért nem fogsz házasságot törni.** ^{2Móz 20,14.} Hogyan tekint Isten a házasságtörőkre? **Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhettek Isten országát? Ne tévelyegjetelek: sem paráználkák, sem bálványimádók, sem házasságtörők... nem fogják örökölni Isten országát.** ^{1Kor 6,9-10.} Nem véletlen az, hogy Dávid után Nátán próféta leleplezi önzését, így imádkozik: **Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem!** ^{Zsolt 51,12-13.} Mert Dávid hívő emberként olyan önző volt, hogy sem Istennel, sem emberrel nem törődve, szeretetlenül bántóan viselkedett, mert csak a maga hasznát kereste.

4. Mire figyelmeztet bennünket Dávid története? Arra, hogy Istenhez tartozásunk nem véd meg attól, hogy elsüllyedjünk önzés mocsarában. S nincsen visszataszítóbb annál, amikor egy önmagát hívőnek valló ember bántóan viselkedik és mások számára egyértelmű módon a maga hasznát keresi. *Együtt szolgáltam egyszer egy kedves emberrel. A munkatársam volt. Egy napon azután beleszeretett egy férjbe, és ezért a szerelemért egyik napról a másikra feladott mindent, ami addig fontos volt a számára. Egyedül élt, egyedül nevelte a gyermekeit. De a mindent elsöprő érzés az anyai ösztöneit is felülírta. Leültünk beszélgetni, és próbáltam figyelmeztetni, nem lesz jó vége ennek. Most is a fülemben csengenek szavai: „Eddig másokkal törődtem, most engedtesse meg a számomra, hogy magammal törődjem.” Testvérei óvó szeretete ellenére hozzáment a férfihez, bár mindketten hívő emberek voltak, mégsem lett belőle boldog házasság. Nem illettek össze, sem korban, sem habitusban, sem semmiben.*

Aztán sokszor azt sem vesszük észre, hogy még nagy lelkű tetteink is fakadhatnak önzésből, még az Isten szolgálata is (!), amennyiben a céljuk az, hogy dicsekedhetni lehessen velük, vagy jutalmat várunk értük. Például mások figyelmét és elismerését. Az is önzés, amikor azért teszel valami jót, hogy csalárd módon manipulálj vele másokat. Amikor valamit nem mások iránti, hanem önmagad iránti szeretetből teszel. Akár tetszik, akár nem, már kialakult valamilyen kép rólad a körülötted élők szemében. **De vajon milyen hírnévre tettél szert? Milyennek ismernek téged az emberek?** Talán azért nem hallják a bizonyágtételed, mert túl hangosan beszél az önzésed?

Befejezés: *A nyálkás penész egy gombafaj, aminek egysejtű egyedei önző módon próbálják elfoglalni egymás elől a legjobb területeket, ha valami jó, nedves tenyészhelyet találnak. Viszont, ha az egész telep élete veszélybe kerül – például kiszáradás révén –, akkor néhány ezer sejt összeáll, és spóratartó száracat képez. A szár sejtszelei valamennyien elpusztulnak, de eléri azt, hogy a spórákká alakult sejteket, testvéreiket magasra tartják, és a szél így elviheti azokat jobb tenyészterületre, hogy ott újabb telepek képződhessenek. A veszély következtében „önzőségük” átváltozott „önfeláldozássá”. – Nem azt akarom ezzel a példával mondani, hogy legyünk mi is olyanok, mint a nyálkás penész. Nem lenne túl építő üzenet! De tanulhatunk tőlük valamit! Azt, hogy hívő emberként mernünk kell másként szeretnünk. Ezt az önző világot nem változtathatja meg, csak az önfeláldozás. Krisztus pedig feláldozta értünk önmagát, hogy önző módon többé ne önmagunknak éljünk. Ezért: **Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.***